

پیام شرکت‌کنندگان در کنفرانس یازدهم سازمان فدائیان (اقلیت)

به رفقای کارگر

رفقای کارگر!

درودهای گرم و صمیمانه‌ی ما شرکت‌کنندگان در کنفرانس یازدهم سازمان فدائیان (اقلیت) را بپذیرید.

کنفرانس یازدهم سازمان فدائیان (اقلیت) که در اوایل اسفند ماه برگزار گردید، اوضاع سیاسی ایران، موقعیت جنبش‌های اجتماعی مخالف نظم موجود، نقش و جایگاه جنبش طبقاتی کارگران در جریان تحولات سیاسی و اجتماعی قریب‌الوقوع را مورد ارزیابی قرار داد و وظایف و تاکتیک‌های سازمان را مشخص ساخت.

این کنفرانس، در شرایطی برگزار گردید که جامعه ایران، بیش از هر زمان دیگر نیازمند تحول و دگرگونی انقلابی‌ست.

طبقه‌ی حاکم سرمایه‌دار و دولت مذهبی پاسدار منافع آن، ناتوانی و ورشکستگی خود را در تمام عرصه‌های اقتصادی-اجتماعی و سیاسی، عیان و آشکار در برابر عموم توده‌های مردم به نمایش گذاشته‌اند. اقتصاد سرمایه‌داری ایران در یک دور باطل رکود و تورم، در چنگال یک بحران مزمن و علاج‌ناپذیر گرفتار است. سیاست اقتصادی موسوم به نئولیبرال که خصوصی‌سازی، آزادسازی قیمت‌ها، محروم ساختن کارگران از ابتدایی‌ترین حق و حقوق و تشدید استثمار اجزاء لاینفک آن هستند، بر وخامت اوضاع افزوده و شرایط مادی و معیشتی توده‌های کارگر و زحمتکش را به نحو تحمل‌ناپذیری وخیم‌تر کرده است.

ابعاد فقر در جامعه ایران تا به آن حد وسعت گرفته است که اکثریت بزرگ توده‌های مردم در زیر خط فقر زندگی می‌کنند و قادر به تأمین حداقل معیشت خود نیستند.

گسترش روزافزون بیکاری، فقر و فشارهای بی‌شمار اقتصادی، اجتماعی و سیاسی، عواقب وحشتناکی برای توده‌های زحمتکش مردم به بار آورده است. میلیون‌ها معتاد، گسترش بی‌سابقه ولگردی و فحشا، تکدی‌گری، افزایش حیرت‌آور کودکان کار خیابانی، تلنبار شدن میلیون‌ها انسان فقیر و گرسنه در حاشیه شهرهای بزرگ، رشد فساد، ناامنی، انواع و اقسام جنایات، و ده‌ها مصیبت اجتماعی دیگر، ارمغانی‌ست که نظام سرمایه‌داری و رژیم سیاسی پاسدار آن، جمهوری اسلامی برای مردم زحمتکش به بار آورده‌اند.

این همه در حالی‌ست که رژیم جمهوری اسلامی با سلب ابتدایی‌ترین حقوق و آزادی‌های سیاسی و مدنی مردم، اختناق و سرکوب، وحشیانه‌ترین دیکتاتوری عریان را بر توده‌های مردم تحمیل کرده است.

تحت چنین شرایط اقتصادی-اجتماعی و سیاسی، دیگر کمتر کسی را می‌توان یافت که به بهبود اوضاع در چارچوب نظم موجود باور داشته باشد. رشد، گسترش و اعتلای روز افزون مبارزات توده‌ای، دلیل روشنی بر این واقعیت است که اکثریت بزرگ مردم ایران، دیگر نمی‌توانند وضع موجود را تحمل کنند. کمتر روزی می‌گذرد که شاهد وقوع اعتصابات، تظاهرات، راهپیمایی، تجمعات اعتراضی، اشغال کارخانه، بستن جاده‌ها و خیابان‌ها توسط کارگران نباشیم.

دانشجویان در دانشگاه‌های سراسر کشور همه روزه در حال اعتصاب و تظاهرات‌اند. معلمان به اعتراض و مبارزه علنی و مستقیم برخاسته‌اند. زنان که زیر یوغ رژیم استبدادی مذهبی با بی‌رحمانه‌ترین تبعیض و ستم رو به رو هستند، به مبارزه‌ای متشکل‌تر و علنی‌تر علیه این بیدادگری برخاسته‌اند. شورش‌های توده‌ای، که پی در پی در شهرها رخ می‌دهند گواه دیگری بر این مبارزه و تحمل‌ناپذیری وضع موجود برای توده‌های زحمتکش و تحت ستم است.

رژیم دیکتاتوری عریان جمهوری اسلامی، برای مهار و کنترل این مبارزات به تشدید اختناق و سرکوب روی آورده است. صدها تن از فعالین کارگری، دانشجویی، زنان و معلمان تنها در طول یک سال اخیر دستگیر و به زندان، شلاق، تبعید و غیره محکوم شده‌اند. اما واقعیت‌ها به وضوح نشان می‌دهند که تضاد توده‌های وسیع مردم با نظم موجود به آن درجه از حدت رسیده و نیاز به دگرگونی وضع موجود به ضرورتی چنان میرم تبدیل شده است که این سرکوب و اختناق وحشیانه نیز نتوانسته است، سیر بالنده‌ی جنبش‌های اجتماعی توده‌ای را متوقف سازد. جنبش‌های اجتماعی مدام رشد و ارتقاء یافته‌اند.

رفقا! کارگران پیشرو و آگاه!

به رغم تمام این مبارزات و پیشروی جنبش‌های اجتماعی مخالف نظم موجود، کنفرانس سازمان فدائیان (اقلیت) بر این نکته تأکید دارد که سرنوشت تمام جنبش‌ها و مبارزات کنونی توده‌های تحت ستم مردم ایران، وابسته به نقشی‌ست که طبقه کارگر در جریان این نبردها و تحولات پیش روی ایفا خواهد نمود. هیچ تحول رادیکال، انقلابی و دگرگون‌ساز در ایران رخ نخواهد داد، مگر آن که طبقه کارگر نقش قطعی و رهبری‌کننده را برعهده داشته باشد و تمام جنبش‌های اجتماعی مخالف وضع موجود را تحت هدایت و رهبری خود متحد سازد و به پیروزی برساند.

از این رو وظیفه‌ای بسیار سنگین برعهده همه ما قرار گرفته است. گرچه اوج‌گیری نارضایتی، اعتراض و مبارزات توده‌ای، نشان از این واقعیت است که شرایط عینی برای روی‌آوری توده‌های کارگر و زحمتکش به انقلاب، مدام آماده‌تر می‌شود، اما عاملی که وقوع انقلاب را به تأخیر انداخته و به رژیم ارتجاعی حاکم ادامه حیات داده است، عامل ذهنی‌ست. ضعف اصلی جنبش در این است که طبقه کارگر به رغم این که در نبردهای طبقاتی به ویژه چند سال اخیر، پیوسته متشکل‌تر و آگاه‌تر شده است و اتحاد و همبستگی در صفوف کارگران تقویت شده است، اما طبقه کارگر هنوز به قدر کافی از سازمان‌یافتگی و آگاهی طبقاتی لازم برای رهبری جنبش برخوردار نیست. باید برای برطرف ساختن این نقطه ضعف تلاش مضاعفی را به کار بست.

کنفرانس سازمان ما در یک قطعنامه جداگانه درمورد جنبش کارگری، وظائف و تاکتیک‌های سازمان فدائیان (اقلیت) را مشخص ساخته است. ما با تمام نیرو و امکانات‌مان در این راه تلاش خواهیم کرد.

کنفرانس یازدهم سازمان فدائیان (اقلیت) بار دیگر بر این نکته تأکید کرده است که باید با توجه به شرایط ویژه هر محیط کارگری، از هر شکل مستقل کارگری که با ابتکار خود کارگران ایجاد می‌گردد، حمایت کرد. اما مادام که توازن قوای طبقاتی هنوز به نفع کارگران بر هم نخورده است، برای تضمین ادامه‌کاری به ویژه بخش پیش‌روتر کارگران، مصون ماندن از تعرضات پلیس سیاسی، هدایت مبارزات علنی توده‌های کارگر و سازمان‌دهی تشکلهای علنی توده‌ای، تأکید اصلی را بر ایجاد و گسترش کمیته‌های مخفی کارخانه گذاشت. تأکید بر کمیته‌های کارخانه از جهات دیگر برای مشی کارگری سازمان فدائیان (اقلیت) حائز اهمیت جدی‌ست.

کمیته‌های کارخانه، تشکلی در دسترس کارگران و در نقطه‌ی تولید است که همواره به توده‌های کارگر متکی‌ست و مانع از جدا شدن رهبری کارگران از بدنه آن و بوروکراتیزه شدن تشکل کارگری می‌گردد. کمیته کارخانه به خاطر خصلت منعطف خود، از این قابلیت برخوردار است، در شرایطی که هنوز طبقه کارگر در ابعادی سراسری متشکل نشده است، اما هر لحظه امکان بروز یک بحران سیاسی ژرف وجود دارد، سریعاً به کمیته اعتصاب و شورا ارتقاء یابد و در بطن تحولات سیاسی، با هم‌آهنگی کمیته‌های کارخانه‌ها و مؤسسات تولیدی و خدماتی دیگر، نقش سیاسی خود را درجهت پیشبرد وظایف طبقاتی کارگران ایفا نماید.

رفقای کارگر!

راه نجاتی از تمام مصائبی که نظم ستم‌گرانه و استثمارگرانه سرمایه‌داری حاکم بر ایران و نظام سیاسی پاسدار آن به بار آورده‌اند، جز یک انقلاب اجتماعی کارگری نیست. نخستین گام این انقلاب، استقرار حکومت شورایی کارگران و زحمتکشان و اجرای بدون درنگ فوری‌ترین مطالبات توده‌های مردم ایران خواهد بود. گذار بدون وقفه به سوسیالیسم و استقرار جامعه سوسیالیستی، آن هدف بزرگی‌ست که در برابر طبقه کارگر قرار گرفته است.

کنفرانس یازدهم سازمان فدائیان (اقلیت) بار دیگر بر ضرورت انقلاب اجتماعی کارگری، استقرار حکومت شورایی و گذار به سوسیالیسم به عنوان تنها بدیل برای نجات از فجایع نظام سرمایه‌داری و استقرار جامعه‌ای که در آن انسان‌های آزاد و رها شده از قید هر گونه ستم و استثمار، در برابری، رفاه و خوشبختی زندگی می‌کنند، تأکید می‌ورزد.

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی- برقرار باد حکومت شورایی

زنده باد آزادی- زنده باد سوسیالیسم

شرکت‌کنندگان در کنفرانس یازدهم سازمان فدائیان (اقلیت)

اسفند ۱۳۸۶

